

е не по-малко плашеща от отсъствието ѝ. И също толкова съсипваща живота на искрено влюбения. И е закономерно, щом има фатална страст - едновременно духовна и физическа, да има и безмилостно остра война между половете, а жената ще бъде наричана вещица, и въпреки всичко ще бъде *боготворена*.

Като автор обаче той проявява пристрастие не само към сложните и противоречиви женски образи, но сложни и противоречиви в многоизмерността им рисува и мъжете, които са му особено интересни - **магнатът Морев** като „self made man“ или **йезуитът Ередиа** (налице са достатъчно обективни свидетелства за последователния му интерес към системата на йезуитския орден, за които писателят много чете, а в Испания по време на специализацията си през 1943 г. има възможност и сам да събере непосредствени впечатления от личното си познанство с духовници от ордена на Лойола). Равностоеен на всепоглъщащо устремната и свикнала на победи жена е **мъжът-победител в житейската джунгла**: непременно преуспяващ, с ореола на победител и с портфейл, достатъчно бездънен, за да им създаде изискана и разточителна рамка. Проблемът е, че той обикновено *няма достатъчно физическо време*, за да се отдаде докрай и свободно на чувствата. Любвеобилните и отдадени на жените мъже пък са твърде нищожна цел за една фатална изкусителка, понеже в непосредствеността на чувствата им липса обаянието на предизвикателствата и те не провокират завоевателната стръв. Затваря се омагьосаният кръг на неразрешимите противоречия - силните мъже и силните жени едновременно се обичат и мразят, но връзката с нормалното не им дава усещане за удоволетвореност, пикантност и романтика. Те се нуждаят от необикновени страсти и необикновени обстоятелства, както и от неординерен обект на чувствата си.

Крахът в любовта на силните жени, а и мъже, за Димитър Димов е и тяхно житейско поражение. Но неговите фатални жени изключително рядко се предават. Незапазеният разказ „**Къмпиenea гречелор**“ свидетелства за подобна неустрашима и, разбира се, безскрупулна личност, която бяга от лагера на прокажените с маска на лицето, за да си търси любовник. Това е една изумително силна поанта на любовния дискурс за мен, подчертаващ **НЕИЗТРЕБИМОСТТА НА ПОТРЕБНОСТТА ОТ ОБИЧ**. А когато физическата красота като главен съюзник на фаталните жени вече ги е изоставила, те пак си остават - изкривено, абсурдно, дори понякога с привкус на трагикомичност - силни и налагащи се личности, запомнящи се дори със свръхмощащите на радостта